

מה יקות השבת

ו"ר ע"י קהל רובלין בארה"ק

בראשות הגה"צ רבי מנחם ברוך יאזע שליט"א תלמידו של פוסק הדור בעל "שבט הלוי" זצוק"ל

◆ משיחורניו של מוריניו הגה"צ שליט"א ◆

עגל בשר מכפר על עגל זהב?!

"ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן... ויאמר אל אהרן קח לך עגל בן בקר לחטאת, והפסוק מבאר שסבת מצות הקרבנות הללו היא: "כי היום ה' נראה אליכם". ולכאורה צריך להבין מה קשור הטעם שה' נראה אלינו לצווי שיש להביא קרבן? עוד יש לשאל, האם יש קשר בין פרשת פרה לפרשתנו הנקראות יחדיו בשנה מעברת?

עבודת הקרבנות לא בטלה

וכדי להבין זאת, יש להקדים ולבאר שכל תורת הקרבנות אינה מצוה שהיתה בעבר בלבד, אלא היא קיימת גם בדור הזה ובכל דור. דהנה ענין הקרבנות מובן בקרבנות שבאים לכפרה, אבל עלינו להבין מה ענין הקרבנות שאינם באים לכפרה, כקרבן שלמים שעושים שלום בין הבועלים לכהנים ולקב"ה, שכלם מקבלים מקרבן זה; וכשאדם מביא קרבן כזה או קרבן תודה, מה ענין קרבנות אלו שאינם באים לכפרה?

אלא, שבקרבנות כאלו הפהן מלמד את בעל הקרבן את חסדי ה' שעליו, הנפדים באברי הקרבנות - שפאלו אברים ה' נותן לו בגופו. וזהו השלום - שלמות שגורם קרבן שלמים, וזוהי מטרת הקרבן - להביא את האדם לאהבת ה'.

איר הקרבן מכפר?

וכן בקרבן חטאת הפהן מביא את האדם על ידו לאהבת ה', וכגון שפאלמדו דרו

זרוע בהמה שה' נתן לו זרוע שעליה הוא יכול להניח תפלין ולהזכר בכך שה' הוציאנו ממצרים בזרועו הנטויה. ואמנם הדבר אינו כפשוטו, כי לה' אין זרוע ח"ו, אבל הזרוע שלנו מזפירה לנו את החסד שה' הוציאנו ממצרים כפיכול בזרועו.

וכן גם שאר פל הקרבנות מזכירים את חסד יציאת מצרים, ובשעה שהבועלים מודים לה' על הידים שנתן להם לעבד אתן אותו יתברך; יחד עם זה הם באים לידי תרטה על כך שהשתמשו בזרועם לחלול שבת או לשאר אסורים שבהם עברו על רצונו יתברך.

אי אפשר לבקש סליחה...

משל לעבד של המלך שחטא לפני מלכו, והלך להתנעץ עם שור נכבד אף יפסי את המלך. ויעז לו שלא יבוא לבקש סליחה כדרך בני אדם, כי גדול עונו מנשוא, אלא יעז לו להביא מתנה גדולה למלך ואמר לו ששם כבר הוא ישכיל מה לעשות... וכשבא לפני המלך עם המתנה זלגו עיניו דמעות, והמלך שאלו, הרי חטאת לפני ואם כן מה זה שפעת אתה מביא לי את המתנה הזאת?!

השיבו העבד: אני יודע שאיני ראוי שתסלח לי, אבל אני רוצה לתקן את העוות שעויתי ולגלות את הכרת הטוב העצומה שיש לי כלפיהך על הטובות הרבות שאתה עושה עמדי. כששמע המלך את דבריו, נתרצה ומחל וסלח לו.

מתיקות הניסים

— מכתבים למערכת —

ההצלה מהשוודד הרופח

"חסדי ה', אפיר תהלת ה'". ברצוני לספר כאן על נס עצום שארע עמי ועם משפחתי בליל הסדר תשע"ח:

אני מתגורר בארצות הברית בסביבת גויים כושים עוינים. לאחר עריכת הסדר ולאחר שכבו האורות בביתי ובנייתי כבר נמו את שנתם במנוחה, יצאתי עם בני בכורי לחצר ביתי הפנימית, שם ממקמת נגה עם עצי פרי. ישבנו לעסס שם במצות ספור יציאת מצרים. האוירה היתה מרוממת. כמובן שדלת ביתי היתה פתוחה לרוחה, כמנהג ישראל מימי קדם לפתח את הדלת עוד באמירת "הא לחמא עניא", כדי לזכר שלילה זה הוא "ליל שמרים", המשמר מן המזיקים (ע"שוע א"ח ס"ת ע').

לפתע צדו אפני קול רעש מתוך הבית. קומתי ממקומי, נגשתי לחלון והצאתי מעבר לזגוגית. פחד וחלחלה אחזוני, גופי החל לרעד ללא שליטה. מול עיני נצב כושי ענק ממדים ושחור כפחם כשבידו פנס, הוא פסע בתוך הבית והיה נראה כמחפש מה לנגב.

הבטתי בפני בני שהיה חור כסיד, ויחד עמו התפללתי לה' שישענו. חזקתי את בני שכינו שפתחנו את דלת הבית מתוך בטחוננו בה' שהוא שומר את עמו בכרס בלילה הזה - ליל שמורים - בנדאי נושע מן הערה.

עודנו מתפללים ולפתע נשמע קול חבטה אדירה מתוך הבית שלאחריה נשמעו זעקות שבר וכאב. דמיתי שאלו קולות ילדי שנשו להגן על עצמם והגוי

« המשך המעשה בעמוד 7

פניני אגדה

• הרה"צ ר' אליהו קאהן שליט"א
משגיח דרשיבתנו •
דע את האויב!

הלילה הקדוש ליל הסדר קרב ובא ובו פלנו נקרא את ההגדה בקול רם ומכל בית בוקעים קולותיהם של ישראל קדושים: 'והיא שעמדה לאבותינו ולנו שבכל דור דור עומדים עלינו לכלותינו והקב"ה מצילנו מימם'. ונראה לכאורה שנשמטה כאן המילה 'אויבים', שהיה ראוי לכתב 'שבכל דור דור עומדים עלינו 'אויבים' לכלותינו, וצריך להבין מדוע?

וחשבתי בס"ד לבאה שבכנה תחלה לא כתבו שעומדים עלינו 'אויבים', משום שגם בשעומדים עלינו אויבים, אין זה אלא בשליחותו של הקב"ה לכפר לנו על עוונותינו, כמו שהיה בזמן מרדכי ואסתר שה' העמיד עליהם את המגן וגדולה השרת טבעת שהחזירתו למוטב (מגילה י"ג). לכן לא ראו חז"ל צורך לפרש שהאויבים עומדים עלינו לכלותינו כדי להפיר לנו בחג האמונה שהבעל הבית היחיד על העולם הוא הקב"ה והכל נעשה מאתו כדי לעוררנו בתשובה, והעקר הוא שעלינו לשבח לשמו הגדול שפצולנו מידי האויבים ומכל צרה.

ובנוסף יש לומר שחז"ל דברו גם על זמנים שלא באים עלינו אויבים בפעל לכלותינו, הלא שגם אז יש את העומדים לכלותינו, הלא הם הנסיונות ופתיי היצר המתגברים בכל דור ודור, והם עומדים עלינו לכלותינו מהעולם הזה ולהאבידנו חלילה מהעולם הבא, ולולי הקב"ה עוזר לאדם נגד היצהר אינו יכול לו.

פדאדו שאדם חטא לפניו, אע"פ ללכוש סליחה בגלוי, אלא עליו להביא קרבן שח"פ"ס"א להפיר טובה לו ולהזות לו על הסדר שנתן לו ימים ושאר אברים שעפרתם השתפלו לחטא נגדו יתפרץ ומזוה: קד הוא מתבטל ושב פתושה על חטאו וקדה מתעצה ומחל לו.

זהב מקטרן בראש...

יכה גם בקרבנות שבפרשתנו, שהתורת כהנים (פרש"י) מסביר שהעגל הזה שנצטוו עליו אהרן בתחלת פרשתנו בא לכפר לו על חטא העגל שעשה. והקשו, הרי מצוינו שאסור לכהן גדול להקנס ביום הפפורים בבגדי זהב, משום שבזהב עשו את העגל ואין קטגור נעשה סגור; אם כן איך יבוא העגל וכפר על חטא העגל, הרי אף בזה יש לכאורה משום אין קטגור נעשה סגור?

ותרץ, ששונה עבודת פנים - בקדש הקדשים, לעבודת חוץ. והפירוש בזה בפשוט, שרק בתוך קדש הקדשים יש משום אין קטגור נעשה סגור, כי שם זו עבודת פנים ולא העגל אין בו משום אין קטגור וכו', משום שעבודתו נעשית מחוץ לקדש הקדשים.

זהב לא, בשר כן!

ולכאורה הדברים מקשים, דמה נפקא מנה בין עבודת חוץ לעבודת פנים, הרי כל

העבודות נעשות לכבוד ה' ומלא כל הארץ כבודו. אם כן, לכאורה בכל מקום שיהא אין קטגור נעשה סגור? אלא יש לפרש, שכונתו לומר שיש חלוק בין בגדי הזהב שעמקם עובדים בפנים לבין העגל שאותו מביאים בחוץ; שבגדי הזהב הם הם היו החטא של העגל - שבקשו במעשה העגל לעבד את ה' דרך הודאה על הזהב והכסף במקום להודות על דמים ובשרם; שה' לא מרצה בזה.

הודאה מתוך גאונה או ענוה?

כי נשאדם מודה רק על העשירות, הודאתו מלוגה בגאונה, שלא נאה לו להודות על עצם חיוי ובריאות גופו, משום שהוא סבור שבדיו מגיע לו לחיות. ונדמה לו שכפיכול ה' לא עושה עמו שום חסד בעצם מתנת החיים ח"ו. לכן אין להקנס בבגדי זהב לפני ה', כי על זה בודאי נאמר 'אין קטגור נעשה סגור'.

מה שאין כן, קרבו העגל שבא לכפר על חטא העגל, הוא דוקא התקון לחטא העגל; כי בחטא העגל רצו לעבד את ה' דרך זהב וכסף, והתקון לזה הוא לעשות את רצונו ה' ולהתנהג פשוטה; והדרך הרצויה לפני ה' היא להביא עגל מבושר ודם, ובהקרבתו להודות על דמנו ויבשרנו ואברינו - הפך ממה שחטאו בעגל. כי ה' בוחר בעבודות של שפלות והכנעה להפיר

מתיקות ליל שמורים

ר' שמעון חיים יושב בחצר ביתו עם בנו לאחר עריכת הסדר לספר ביציאת מצרים. כשדלת הבית שבצד השני של הבית פתוחה לרוחה מבטחונם בה' לליל שמורים, ולפתע הם מבחינים בגוי כושי שנכנס לביתם כדי לגנב וכא על עסקי נפשות, לאחר תפלתם מעמק לבם ארע הנס הגדול...

מה היה הנס שהשיבת את הגנב?

המעשה במלואו במדור
'מתיקות הנסים'

פניני הלכה

• הר"ח ג' ר' יוסף סאנדרל שליט"א •

הכשר הבית והכלים לפסח

היוצא בימי ניסן ורואה אילנות שמוציאים פרחים מברך ברכת האילנות (ש"ע רכ"ו א), וחדש ניסן הוא לאו דוקא, אלא פינו שאין דרך ארצות החמות לבלבל האילנות, אמרו 'בימי ניסן', והוא הדין בחדש אחר, כל שרואה הלב לוב פעם ראשונה מברך (מ"ב רכ"ו ס"ק א).

ולכתחלה יברך מיד בפעם הראשונה שרואה את האילנות עם פרחיהם, ובדיעבד אם לא ברה בשעת ראיה ראשונה, כתב הב"ח שיקברו בראיה האחרת כל זמן שיש עדיו פרחים באילנות, ובעל הפרישה הביא לכוף ראיה מברכת שהקנינו, שגם אם לא ברה בראיה ראשונה מברך בשניה.

ומברכים דוקא על אילן שיש בו פרחים ואלו על אילן שיש בו רק עלים אין מברכים, ודוקא על פרחים שבאילני מאכל, שהפריחים שבהם עתידים להוציא פרות, אבל על פרחי אילני צדקה לא מברכים (מ"ב ס"ק ב).

החל", כי הקרבת קרבן יכולה להיות כשחיתת חליו, אבל כשמתבוננים בעת הקרבתו בחסדי ה' שעלינו, זה עושה הבדל בין הקרבת קרבן שהוא קדש לבין שחיתת הבהמה לשם שחיתת חליו.

איך באים לפני ה'?

ועל זה אומר הקובץ: "בזאת יבא אהרן אל הקדש", ללמדנו שרק בזאת ה' בוחר - בעגל מבשר דם ולא בעגל מזהב וכסף, כי ה' רוצה שניכיר לו טובה על דמנו ובשרנו יותר מעל כספנו וזהבנו, כי החסד של בריאות האברים הוא חסד עצום לאין שעור יותר מכל זהב ומטמונים.

אם כן, מובן היטב הטעם שהפסוק נותן להקרבת הקרבנות; "כי היום ה' נראה אליכם", שכן בעת התגלות המלך ה' עלינו אנו מתביישים מעוונותינו ובפרט מעוון העגל, ואין לנו דרך לפיסו כי אם על ידי הברית הטוב אליו דרך הקרבת הקרבנות. ועבודת הקרבת העגל הזה שבפרשתנו, קשורה היטב עם מעשה פרה אדומה; כי אמרו חז"ל על הפרה אדומה שאף היא באה לכפר על חטא העגל, שכן 'תבוא האם ותקנח צאת בנה'; ואף העגל הזה שבפרשתנו מכפר על חטא העגל.

לו טובה על דמנו; וכמו שפיוצא בזה בתפלין, שאינו כשרות אם נעשו מזהב וכסף, אלא הן כשרות רק כשנעשות מעור בהמה.

ההבדל בין ישראל לעמים

דהנה גם הגויים מקריבים קרבנות לעבודה זרה שלהם, ועלינו להבדיל בין הקרבת הקרבנות שלנו לבין של הגויים, כמו שכתוב בפרשתנו: "ולהבדיל בין הקדש ובין החל". וההבדלה היא, שהגויים מקריבים את בהמותיהם בטמאה לעבודה זרה שלהם כסגלה ששחיתת הבהמות מכפרת להם. אבל אנו מקריבים את הקרבנות לפני ה' עם התבוננות בחסדי ה', ואנו יודעים שפה הם מכפרים ולא כסגלה גרידא.

והתורה מצוה את אהרן ובניו הפכה: "ולהורות את בני ישראל את כל החקים", הניו שהפכה צריכים להורות וללמד את העם איך מקריבים קרבנות - עם התבוננות בחסדי ה' הנפרים באברי הקרבנות, וכה לעשות להם הבדלה בין קרבנות הגויים לקרבנות עם ישראל.

ובכך מקיימים "ולהבדיל בין הקדש ובין

פולמוס: ממה ראוי לדבר יותר, מאמונה או מהודאה?

ועם המבגרים, עם החברים ועם בני המשפחה. והדבר הראשון שצריך לדבר עליו עם הילד, הוא האמונה הפשוטה שה' קיים ורואה ושומע אותנו, ואחר כך צריך לדבר עמו מחסדי ה'. כי בדבור מחסדי ה' כלולה גם האמונה ובכלל מאתים מנה', וקונו שבעת ירידת הגשמים צריך לספר לילד שבעת ה' יתברך מכין לנו שלחנות של מעדנים ומיני מתיקה.

והנהגת ה' היא שהוא מעורר את האדם לזכור אותו ולדבר ממנו, ולפעמים ה' קורא לאדם בדרך של ישורים; ורב הפושעים נפלו מחמת שכשנתיסרו פרקו על לגמרי, ולא השפילו שה' קורא להם בישורים הללו ומבקש מהם שיתקרו אותו וידברו מחסדי מנהגך עד ה'לה, ב'שבתך בביתך ובכלתך בדרך ובשכבך ובקומך".

ובכל טפה יש פלאות עצומים שאי אפשר לשערם.

ולרופאים זה נראה כ'טבע', אבל זה לא טבע כלל; ואמנם ה' הטביע זאת בדרך הטבע, אבל הם פלאות עצומים ביותר, ואם ה' מונע זאת מאדם, אזי "ביום ההוא אבדו עשתנותיו" רח"ל. ואדם שאין לו ילדים, עצתו שיתפלל על חברו, כי המתפלל על חברו הוא נענה תחלה, ומדוע? משל לאדם שפא לבקש מהפולחן שייטיב לחברו; שפיון שבעת הוא נכנס אל המלך, בראש ובראשונה המלך מיטיב לו בעצמו ונותן לו מתנות.

גשם של ממתקים

והאמונה בה' והודאה אליו הם דברים שצריך להרבות לדבר עליהם עם הילדים

כל פסוק בתורה מגלה לנו את ה', כי כל מטרת התורה היא להכיר לנו את ה' בכל רגע, והתורה פניכול מגלה לנו את מקום דירתו של הקב"ה היכן הוא נמצא; בכל מקום שאנו מגיעים אליו ובכל מצב שאנו נקלעים אליו עלינו לגלות שה' נמצא עמנו.

אין שום טבע בעולם כלל!

ועלינו לדעת שה' שומע תפלת כל פה וכל תפלה נענית, אלא שלפעמים ה' שומע מלנה במעט צער; ולרב העולם, הישועות הכי גדולות נראות כטבע ודבר של מה בכך. אבל באמת אפשר לראות דרך מעשי ה' את גדלתו והתגלותו; ובפרט לידת ילדים זהו פלא ה' עצום וגדול מאד, שהילד נוצר דרך טפת גשם,

לדעת ש'הכל לטובה' או לראות את 'כל הטובה'?

ולא די לדרבן מאמונה ש'ה' ברא את כל הגריאה בשביל עם ישראל, כי זה דבר פשוט ש'ה' ברא את כל העולם בשבילנו ובשביל כל אהד מעם ישראל בפרטיות, ש'ה' רק אנו חושבים על ה' ומתפעלים מפעשיו ולא אף אהד אחר מהעמים; אבל צריך להתעלות יותר מפה ולדרבן מהודאה לה' ש'ה' כלולה ממילא האמונה בה' ש'הכל מוננו, ועל ידה האדם לא רק מאמין ש'הכל לטובה', אלא הוא רואה את 'כל הטובה' ש'ה' עושה עבורו.

ויש לעסוק בהודאה יותר מאשר בתפלות של בקשה, כי בקשה יכולה להראות כמי שדורש כל היום את טובת עצמו בלבד, שהאזהרה הקדוש קוראו ככלב שנובח כל היום 'הב הב' - הב לי מזון, הב לי בנים, הב לי חיים, וכשאדם מבקש מה' את משאלותיו, בודקים בשמים האם ראוי שימלאו את משאלותיו; ובודקים איה היו תפלותיו ומוצאים שלא פנו בהן פראוי, ובודקים איה הניח תפליו היום, ומוצאים שלא הניחו עם פנה אמתית להפיר טובה לה' על אבריו ועל דמו וגבורו.

למי שערי שמים פתוחים בכל עת?

אבל כשמודה, הוא בעצם אומר לה': מי אנכי שאזכה להתפלל, ויש לי רק להודות לה' על כל מה שאתה מיטיב לי ללא שעור. וכשבא קהל לפני ה', בשירה והודאה; הרי הוא כמי שבא לפניה עם מתנות יקרות, שבשביל אדם כזה השערים תמיד פתוחים, וכיון שהמלה ה' שמח בשירה שהוא שר לפניו בהודאה, מייד הוא ממלא את כל חסרונותיו.

ועל זה הנביא אומר: "קחו עמכם דברים ושובו אל ה'". "קחו עמכם" פרושו, קחו עמכם את מתנת ההודאה והביאה לפני המלה ה', ועם זה תשובו בתשובה ותהיו מרוצים לפני ה' שיכפר לכם על כל עוונותיכם. אם פן, ראוי לדרבן כל היום מהודאה לה', שבזה פלולות כל המעלות, ועל ידה זוכים לאהבת ה' שהיא המצוה העליונה ביותר. ורבי עקיבא מלמדנו איה יזכה האדם לאהבת ה' על ידי אהבת ישראל! ולכן אמר רבי עקיבא: "ואהבת לרעה כמוך" זה כלל גדול בתורה; שבזה רבי עקיבא מלמדנו שאי אפשר לזכות לאהבת ה' אלא על ידי אהבת ישראל.

עצה מתוקה

כשנכנסים לבית ומנשקים את המזונה, צריך לחשב על הפסוק "שמע ישראל" שכתוב במוזנה, ולהבין שכעת כשאני נכנס לביתי, עלי להטות את אזני לבני הבית ולשמע את דבריהם גם כשהם מחלישים את דעתי, כי באמת כל דבריהם הם מאת ה' והם באים ללמדני ש"ה' אלקינו ה' אחד", שעלי לתמוך את מעשי כדי ליחד עלי את שם ה'.

מתיקות שיחי

רבנו של עולם, בימים אלו עמך ישראל עוסקים לנקות את הבתים לקראת חג הפסח שיבוא עלינו ועל כל ישראל לטובה, והציר הרע אינו זמון נדיו בצלחת גם בימים אלו, ומנצל את הרצון הכביר להספיק לנקות היטב את הבתים להביא מחלקת, מצה ומריבה בבתים חם ושלום.

ועל כך מחלים אנו את פניך שתזכה אותנו באמונה שלמה בה, לדעת שכל המתרחש בכל מקום ובתוך בתינו הכל נעשה מאתך ואם מחלישים את דעתנו ומשפילים אותנו בתוכחות, לא נכעס על כך ולא נבא לידי מחלקת ומריבה חלילה, אלא נטה את אזנינו להבין מה אתה דורש מאתנו בתוכחות הללו שאתה שולח לנו, וכך נזכר אותך תמיד ונתקן את אורחותינו ונשלים את נשמתנו בכל השלמויות שאתה חפץ בהן, ויקים בנו בכני ביתנו ובכל ירענו "ואני קרבת אלקים לי טוב" בעולם הזה ובעולם הבא. אמן סלה.

"והריו מתוק להביר"

איזה חסרון יש בכך שאדם מודה לה' רק על עשירותו?

הפתרון לחידה מונח בתוכן גיליון זה. ניתן לשלוח את התשובה לכתובת האי-מייל: 7885595@GMAIL.COM או בהודעה קולית בקו 'קול מתקוות': 073-313-4395. בצירוף שם, כתובת וטלפון | שמות הזוכים מפרשת ויקרא: יוחנן בריזל, ירושלים. יהושע חיים ווינשטוק, בני ברק

ומתוך שמשך את השק בחדקה צנח הארון עם כל תכולתו על ראשו. הוא נפל מהסלם ונחת בחבטה על הרצפה, כשכלי העבודה הקבדים נופלים על פניו ופוצעים אותו. השיינע אבד את ההכרה!

לאחר שהתאוששתי ממה שראו עיני, רצתי מייד אל הרחוב כדי לבקש עזרה. בסיעתא דשמיא בדייק עבר שם שוטר פניתי אליו וספרתי לו במהירות את אשר ארע בביתי לפני מספר רגעים. הוא הצטרף אלי בזריזות וכשראה את הגוי המוטל ארצה, מהר להזמין אמבולנס. מבדיקה קצרה של אנשי הרפואה התברר שאותו נגב גוי שבר את גבו. והוא נלקח לבית החולים, בלויי המשטרה כמויבן.

לאחר כמה ימים נודע לנו מהשוטרים שאותו גוי נשא על עצמו כלי רציחה, ונכנס לביתנו על דעת לשפר דם, רחמנא לצלון. ברוך המקום ברוך הוא שהציל את חיינו.

שמעון חיים סוויז, אוישן פארווי, ארה"ב

המשך
מתיקות
הניסים
עניי ראייתי נס עצום וגדול שעשה הקב"ה עמנו!

התברר, שהגוי ראה את הארון שבו חבסתי את החמץ, שעליו תלינו פתק בו נכתב בלשון הקדש 'מכור לגוי', ובאנגלית כתבנו 'דברים יקרים, לא לגעת!', כדי שהמשרת שעבד בביתנו לא יוציא משם כלי חמץ.

כשאותו גוי ראה את הכתוב באנגלית על גבי הארון זרחו עיניו. הוא מהר לעבר הארון כסבור שמנחם בו אוצרות יקרים... הוא לקח סלם וטפס כדי להגיע לארון שהיה ממוקם קרוב לתקרה. הוא פתח את דלתות הארון ולמול עיניו הוא ראה שק עם כמה פלים, שהיו אלו כלי עבודה שהם קבדי משקל מאד, שהעמדתי אותם בפתח הארון בכדי שלא תהיה גישה לכלי החמץ.

גוי שרצה לראות מה התבאנו מאחוריהם, משך את השק בכח גדול